

ג'ני האן | זה לא קיץ בלעדיך

תודות

תודה מעומק הלב לאמילי ואן-ביק, להולי מקגי ולאונה מכלין
ב'פיפין פרופרטיז', ולאמילי מיהאן וג'וליה מגווייר ב'סיימון אנד
שוסטר'. תודה גם לקוראות הראשונות שלי - קרוליין, ליסה, אמי,
ג'ולי ושיבון. אני בת-מזל כל כך על ההיכרות איתכן.

פרק 1

2 ביולי

זה היה יום קיץ חם בקאזנס. אני שכבתי ליד הבריכה כשעל פניי פרוש עיתון. אמא שלי שיחקה סוליטייר במרפסת הקדמית, סוזנה היתה בפנים וטרחה במטבח. עוד מעט היא בטח תצא החוצה עם כוס תה קר וספר שכדאי שאקרא. משהו רומנטי. קונרד וג'רמיה וסטיבן העבירו את כל הבוקר בגלישה. בלילה הקודם היתה סערה. קונרד וג'רמיה חזרו אל הבית ראשונים. קודם שמעתי אותם ורק אז ראיתי. הם עלו במדרגות וצחקו על זה שלסטיבן נפלו המכנסיים אחרי גל אכזרי. קונרד ניגש אלי, הרים את העיתון הלח מזיעה מפניי וחייך. הוא אמר, "יש לך מילים על הלחיים."

מצמצתי לעברו. "מה כתוב שם?"

הוא כרע לצידו ואמר, "לא ברור לי. בואי נראה." ואז הוא הביט בפניי ברצינות הקונרדית שלו. הוא רכן ונישק אותי, והשפתיים שלו היו קרות ומלוחות מהים.

קיווייתי וייחלתי ליום שאהיה מספיק גדולה כדי להיות חלק מהחבורה שלהם. חבורת הבנים של הקיץ. סוף-סוף הייתי מספיק גדולה, ועכשיו היה מאוחר מדי. בבריכה, בערב האחרון של הקיץ, אמרנו שתמיד נחזור. מפחיד באיזו קלות הבטחות הופרו. כאילו כלום.

כשהגעתי הביתה בקיץ האחרון, חיכיתי. אוגוסט נגמר והגיע ספטמבר, הלימודים התחילו, ואני עדיין חיכיתי. קונרד ואני לא הצהרנו שום הצהרות. הוא לא היה החבר שלי. רק התנשקנו. הוא עמד לנסוע לקולג' ושם יהיו מיליון בנות אחרות. בנות שלא צריכות לחזור הביתה בלילה בשעה מסוימת, בנות במסדרון המעונות שלו, כולן חכמות ויפות ממני, מסתוריות כאלה וחדשות־דנדשות באופן שאני לעולם לא אוכל להיות.

חשבתי עליו כל הזמן – מה המשמעות של כל זה, מה אנחנו זה לזה עכשיו. כי לחזור אחורה לא יכולנו. ידעתי שאני לא יכולה. מה שקרה בינינו – ביני לבין קונרד, ביני לבין ג'רמיה – שינה הכול. וכך, כשאוגוסט נגמר וספטמבר התחיל והטלפון עדיין לא צלצל, הייתי צריכה רק להיזכר איך הוא הסתכל עלי בלילה האחרון ההוא, וידעתי שעדיין יש תקווה. ידעתי שלא דמיינתי הכול. לא יכול להיות שדמיינתי.

אמא שלי סיפרה שקונרד כבר התמקם לגמרי בחדר שלו במעונות, שיש לו שותף מעצבן מניו ג'רזי ושסוזנה מודאגת שהוא לא אוכל מספיק. היא אמרה לי את הדברים האלה באגביות, כאילו על הדרך, כדי לא לפגוע בגאוה שלי. אני מעולם לא לחצתי עליה לקבל עוד מידע. העניין הוא שידעתי שהוא יתקשר. ידעתי. רק הייתי צריכה לחכות.

הטלפון הגיע בשבוע השני של ספטמבר, שלושה שבועות אחרי

הפעם האחרונה שראיתי אותו. אכלתי גלידת תות בסלון וסטיבן ואני רבנו על השלט של הטלוויזיה. זה היה יום שני, תשע בערב, זמן צפיית השיא. הטלפון צלצל ולא סטיבן ולא אני זנוו כדי לענות. היה ברור שמי שיקום - יפסיד בקרב על הטלוויזיה.

אמא שלי ענתה בחדר העבודה שלה. היא הביאה את הטלפון לסלון ואמרה, "בלי, זה בשבילך. קונרד." ואז היא קרצה. הכול בתוכי התחיל לרחוש. שמעתי באוזניים את הים, שמעתי אותו גועש, שואג לי בעור התוף. כאילו הייתי על סמים. זה היה נפלא. חיכיתי, וזה הפרס שלי! אף פעם לא הרגשתי כל כך טוב בגלל שצדקתי, בגלל שהייתי סבלנית.

מי שקטע את תחושת ההזיה שלי היה סטיבן. הוא קימט את המצח ואמר, "למה שקונרד יתקשר אלייך?"

התעלמתי ממנו ולקחתי את הטלפון מאמא שלי. התרחקתי מסטיבן, מהשלט של הטלוויזיה, מקערת הגלידה הנמסה שלי. שום דבר מזה לא עניין אותי.

אילצתי את קונרד לחכות עד שאגיע למדרגות ורק אז אמרתי משהו. התיישבתי על המדרגות ואמרתי, "היי." ניסיתי לא לחייך. ידעתי שהוא ירגיש בחיוך שלי מהצר השני של הקו.

"היי, הוא אמר. "מה קורה?"

"שום דבר מיוחד."

"מה את יודעת," אמר. "השותף שלי נוחר אפילו עוד יותר חזק

ממך."

למחרת בערב הוא התקשר שוב, ואז בערב שלאחר מכן. בכל פעם דיברנו שעות. כשהטלפון צלצל וזאת היתה שיחה אלי ולא אל סטיבן, בהתחלה הוא היה מבוכלבל. "למה קונרד כל הזמן מתקשר אלייך?" הוא רצה לדעת.

